

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 506

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 iulie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 573 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 646 din 10 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 130 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	10-11
Decizia nr. 575 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 649 din 10 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 ¹ din Codul penal	12
Decizia nr. 640 din 10 iunie 2008 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (1)—(3) ale art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor	6-7	Decizia nr. 651 din 10 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 1 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală	13-14
Decizia nr. 644 din 10 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	8-9	Decizia nr. 654 din 10 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 573

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Corneliu Ionescu și Octavia Ionescu în Dosarul nr. 15.455/302/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 339D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Societatea Comercială LATIFUNDIAR — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1952.1/325/2007 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dovada de îndeplinire a procedurii de citare a autorului excepției s-a întors cu mențiunea „destinatar mutat”, fără a fi comunicată o altă adresă.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public consideră că procedura de citare este legal îndeplinită, întrucât autorul excepției nu a comunicat Curții Constituționale adresa noului sediu.

Curtea, deliberând, constată că procedura de citare este legal îndeplinită, ținând cont de prevederile art. 98 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora schimbarea domiciliului unei părți în timpul judecării trebuie să fie adusă la cunoștința instanței, sub pedeapsa neluării ei în seamă.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 564D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laurențiu Silivestru în Dosarul nr. 882/303/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererilor depuse la dosar de către autorul excepției de neconstituționalitate Laurențiu Silivestru și de către partea Miorița Silivestru, prin care solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererilor de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992 coroborate cu cele ale art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererile de amânare a cauzei.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 338D/2008, nr. 339D/2008 și nr. 564D/2008, având în vedere faptul că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 339D/2008 și nr. 564D/2008 la Dosarul nr. 338D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 15.455/302/2005, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mircea Corneliu Ionescu și Octavia Ionescu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare imobiliară.

Prin Încheierea din 14 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1952.1/325/2007, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială LATIFUNDIAR — S.R.L. din Timișoara în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea unui drept de suprafață.

Prin Încheierea din 29 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 882/303/2006, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Laurențiu Silivestru în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează accesul la justiție și dreptul la apărare ale părții care nu este pregătită să dovedească imposibilitatea de a se apăra singură sau nu reușește să-și angajeze apărător în termenul acordat. Totodată, unul dintre autorii excepției de neconstituționalitate susține că respingerea cererii de amânare pentru lipsă de apărare, în situația persoanei aflate în stare de arest într-o altă cauză, este neconstituțională, deoarece această persoană nu are posibilitatea de a-și angaja un apărător și nici nu i s-a acordat unul din oficiu.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la apărare, ci au fost adoptate în scopul evitării tergiversării cauzelor.

Judecătoria Timișoara și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că, în ipoteza persoanelor aflate în stare de arest, acordarea unui singur termen de judecată pentru

apărare sau amânarea pronunțării pentru depunerea de concluzii scrise, prevăzute de dispozițiile art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, ar contraveni dispozițiilor art. 24 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor invocate din Constituție, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Instanța va putea da un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.*”

Când instanța refuză amânarea judecării pentru acest motiv, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil și cele ale art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la egalitate și accesul la instanțe.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, raportate la prevederile art. 24 din Constituție, prin Decizia nr. 490/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 iulie 2006, statuând că dispozițiile art. 156

din Codul de procedură civilă nu constituie o restrângere a dreptului la apărare, ci reprezintă o măsură de descurajare a exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale prin cereri de amânare a procesului în scopul tergiversării acestuia și al împiedicării îndeplinirii justiției.

De asemenea, facultatea instituită pentru judecător de a nu acorda un termen pentru lipsă de apărare (caz în care se va amâna pronunțarea, la cererea părții, pentru depunerea de concluzii scrise) sau de a acorda un singur termen în acest scop implică responsabilitatea acestuia în îndeplinirea actului de justiție, iar pentru eventualele abuzuri sau greșeli de judecată datorate încălcării dreptului la apărare, legea prevede remediile necesare.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 298 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, statuând că și această susținere este neîntemeiată, deoarece dispozițiile procesuale criticate prevăd condițiile în care se poate amâna judecarea cauzei pentru lipsă de apărare, iar aceasta nu echivalează cu o restrângere a accesului la justiție, partea interesată având dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește susținerile unuia dintre autorii excepției de neconstituționalitate referitoare la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, în situația în care partea care cere amânarea pentru lipsă de apărare se află în stare de arest, Curtea observă că acestea nu pot fi primite, deoarece aprecierea de către instanța de judecată a temeiniciei motivelor de amânare a cauzei pentru lipsă de apărare nu poate constitui o problemă de neconstituționalitate. Instanțele judecătorești sunt cele care aplică norma legală la situația de fapt existentă în speța dedusă soluționării, Curtea Constituțională neputând cenzura soluțiile adoptate de către acestea.

Având în vedere cele menționate, Curtea constată că nu pot fi reținute nici criticile referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, în sensul că textul criticat din Codul de procedură civilă ar crea discriminări între persoanele aflate în stare de libertate și cele aflate în stare de arest.

Pentru aceleași argumente, Curtea observă că nici prevederile invocate din actele internaționale nu sunt încălcate de dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Corneliu Ionescu și Octavia Ionescu în Dosarul nr. 15.455/302/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Societatea Comercială LATIFUNDIAR — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1952.1/325/2007 al Judecătoriei Timișoara și de Laurențiu Silivestru în Dosarul nr. 882/303/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 575

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3
din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „C&R Expert Legal Adviser” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 8.321/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 427D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Societatea Comercială „Coreassim” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 8.325/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 427D/2008 la Dosarul nr. 356D/2007, având în vedere faptul că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 427D/2008 la Dosarul nr. 356D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.321/30/2007, și prin Încheierea din 19 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.325/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „C&R Expert Legal Adviser” — S.R.L. și de Societatea Comercială „Coreassim” — S.R.L., ambele din Timișoara, în cadrul unor cauze comerciale având ca obiect soluționarea unor cereri de dizolvare a societăților comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție competența de a interpreta legile, competență care,

potrivit normelor constituționale, aparține puterii legiuitoare. Astfel, instituirea caracterului obligatoriu, pentru instanțele judecătorești, al soluțiilor date prin deciziile pronunțate în recursul în interesul legii excedează competenței constituționale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în cadrul recursului în interesul legii nu aduc modificări textului legal în discuție, ci dau valoare uneia dintre interpretările ce pot fi date unei dispoziții legale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor invocate din Constituție, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 124 alin. (3) privind înfăptuirea justiției și ale art. 126 alin. (3) referitoare la instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă prin numeroase decizii, constatând că acestea sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.014/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, Curtea a reținut că scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Potrivit aceluiași text, dezlegarea dată de instanța supremă acestor probleme de drept este obligatorie pentru instanțe.

Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării. De altfel, și în cazul exercitării căilor de atac, „dezlegările în drept” sunt obligatorii în situația rejudecării fondului. Astfel, potrivit art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, casarea unei hotărâri în recurs se poate cere și în cazul în care aceasta a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii. Înfăptuirea justiției determină ca, în asemenea cazuri, potrivit art. 315 alin. 1 din același cod, în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe să fie obligatorii pentru judecătorii fondului. Această prevedere nu numai că nu aduce atingere principiului constituțional al înfăptuirii justiției, ci, dimpotrivă, contribuie la realizarea sa.

Prin textul de lege criticat, legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării, potrivit art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

Curtea a reținut, pe de altă parte, că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. *„Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza C.R. contra Regatului Unit, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”*. Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Decizia de interpretare pronunțată în asemenea cazuri nu este extra lege și, cu atât mai mult, nu poate fi *contra legem*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „C&R Expert Legal Adviser” — S.R.L. și de Societatea Comercială „Coreassim” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 8.321/30/2007 și nr. 8.325/30/2007, ambele ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPARIU

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea art. 126 alin. (3) din Constituție, Curtea a constatat că nici această critică nu poate fi primită, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție are, printre altele, competența, conferită de art. 329 din Codul de procedură civilă și de art. 18 alin. (2) din Legea privind organizarea judiciară nr. 304/2004, de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele.

Organizarea judiciară se instituie având ca finalitate asigurarea respectării drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanei, prevăzute, în principal, în următoarele documente: Carta internațională a drepturilor omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului și Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și pentru garantarea respectării Constituției și a legilor țării.

De asemenea, organizarea judiciară are ca obiectiv de bază asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituția României, și judecarea proceselor de către instanțe judecătorești în mod imparțial și independent de orice influențe extrane, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 124 alin. (1) și (3) potrivit cărora *„Justiția se înfăptuiește în numele legii. [...] Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”*, astfel încât susținerile referitoare la încălcarea textelor constituționale menționate anterior nu pot fi reținute.

Curtea a mai reținut că instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca precedente judiciare.

De altfel, potrivit art. 329 alin. 2 din Codul de procedură civilă, deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 640

din 10 iunie 2008

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (1)—(3) ale art. 26
din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Mișu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (1)—(3) ale art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, excepție ridicată de Bagis Sanghirai, în Dosarul nr. 4.172/118/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde avocat Cătălin Radu Dancu, reprezentantul Muftiatului Cultului Musulman din România, parte, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Reprezentantul autorului excepției depune concluzii scrise, declarând că nu le poate susține în fața Curții, dat fiind că nu îndeplinește condiția de vechime.

Cauza fiind în stare de judecată președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 454/CM din 4 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.172/118/2007, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (1)—(3) ale art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor**, ridicată de Bagis Sanghirai, în calitate de imam, într-o cauză având ca obiect un litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile alin. (1)—(3) ale art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor încalcă dispozițiile art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, deoarece reglementează posibilitatea cultelor de a avea organe proprii de judecată pentru probleme de disciplină internă, cărora le sunt aplicabile doar prevederile statutare și canonice. De asemenea, textul criticat este contrar dispozițiilor constituționale ale art. 4, deoarece prevăd discriminarea cetățenilor pe criterii religioase, celor ale art. 16, întrucât cetățenii care aparțin unui cult religios nu sunt egali în fața legii prin aceea că lor nu le este aplicabilă legislația muncii, ci prevederile statutare ale cultului; textul criticat este contrar prevederilor constituționale ale alin. (2) și (3) ale art. 26, întrucât jurisdicțiile speciale administrative nu sunt obligatorii, ci doar

facultative, precum și celor ale art. 53, deoarece exercițiul dreptului de acces la justiție este restrâns pe criteriul apartenenței cetățenilor la un cult religios.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textul criticat fiind aplicabil doar în probleme de disciplină internă, deoarece drepturile și obligațiile ce revin fiecărei persoane ca membru al unui cult religios sunt reglementate prin statutele și regulamentele proprii cultelor. Raporturilor exterioare cultului le sunt aplicabile dispozițiile de drept comun, membrii cultelor bucurându-se de toate drepturile, libertățile și obligațiile prevăzute în Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, susținerea părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Autorul excepției de neconstituționalitate critică alin. (1)—(3) ale art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 8 ianuarie 2007, având următorul cuprins:

„(1) *Culte pot avea organe proprii de judecată religioasă pentru problemele de disciplină internă, conform statutelor și reglementărilor proprii.*

(2) *Pentru problemele de disciplină internă sunt aplicabile în mod exclusiv prevederile statutare și canonice.*

(3) *Existența organelor proprii de judecată nu înlătură aplicarea legislației cu privire la contravenții și infracțiuni în sistemul jurisdicțional.*”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse la art. 4 referitor la *nediscriminare*, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la *egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (1), (2) și (4) referitor la *accesul liber la justiție* și art. 53 alin. (1) referitor la *restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Critica de neconstituționalitate vizează, în esență, existența în cadrul cultelor a organelor proprii de judecată pentru probleme de disciplină internă, ce privează în mod discriminatoriu personalul cultelor de dreptul de acces la justiție, drept al cărui exercițiu este restrâns cu încălcarea Constituției.

Curtea reține că, în scopul examinării excepției, se impune analizarea naturii juridice a unităților de cult și raporturile acestora cu statul român, așa cum rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1)—(5) din Constituție, potrivit cărora:

„(1) *Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nicio formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale.*

(2) *Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.*

(3) *Culte religioase sunt libere și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii.*

(4) *În relațiile dintre culte sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de învrăjbire religioasă.*

(5) *Culte religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia, inclusiv prin înlesnirea asistenței religioase în armată, în spitale, în penitenciare, în azile și în orfelinate.”*

Văzând aceste dispoziții, Curtea constată că alcătuirea cultelor religioase este compusă din totalitatea credincioșilor de o anumită religie, că ele sunt autonome față de stat și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii. Așadar, cultele au un rol spiritual în societatea românească, fiind evident că natura lor juridică nu este cea a unor entități statale, deoarece ele sunt autonome față de stat. Disciplina internă a unui cult este reglementată prin acte juridice specifice, adecvate desăvârșirii rolului spiritual, cu respectarea drepturilor fundamentale ale omului.

Cât privește statul, Curtea Constituțională reține că acesta este o organizație politică care își realizează atribuțiile prin exercitarea funcțiilor publice. Or, statul nu exercită funcții publice și în domeniul activității interne a cultelor religioase. De aceea, normele juridice emise de stat cu privire la disciplina muncii nu sunt aplicabile și personalului cultelor religioase.

Față de acestea, Curtea constată că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 21 din Constituție, privind *accesul la justiție*. Astfel, instanțele de judecată nu sunt competente să exercite funcția de înfăptuire a justiției în cadrul cultelor religioase pentru acte de încălcare a disciplinei interne, deoarece răspunderea juridică, în materie,

nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme juridice proprii acelor culte. De altfel, este echitabil să se stabilească răspunderea disciplinară a personalului clerical de către organe de judecată ale cultelor, deoarece numai acestea pot aprecia dacă actele de indisciplină săvârșite sunt sau nu compatibile cu rolul spiritual al cultului.

Deosebit de aceasta, Curtea constată că dispozițiile alin. (3) al textului criticat instituie garanția liberului acces la justiție pentru membrii clerului, în cazul contravențiilor și infracțiunilor, adică în cazul săvârșirii unor acte antisociale, stabilite prin norme generale.

De asemenea, este neîntemeiată și critica privind încălcarea art. 21 alin. (4) din Constituție potrivit căruia „*Jurisdicțiile administrative sunt facultative [..]*”, întrucât astfel de organe de jurisdicție sunt proprii organelor administrative, însă în cazul supus examinării nu este vorba despre un organ administrativ, ci despre un cult religios, autonom față de stat, cu rol spiritual în societate. Or, legiuitorul la alin. (1) al textului examinat a utilizat noțiunea de „*organe proprii de judecată religioasă*” tocmai pentru a stabili natura lor juridică de *organe de jurisdicție religioasă*, care au ca scop doar restabilirea disciplinei interne a cultului, iar nu restabilirea ordinii juridice stabilite prin norme de reglementare generală.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 4 și 16 din Constituție, Curtea constată că aceasta este nefondată, deoarece, în materia răspunderii pentru încălcarea disciplinei interne, personalul clerical din cadrul unor culte se află în situații diferite față de cetățenii laici, în sensul că primii se supun normelor juridice și canonice speciale, iar ceilalți cetățeni se supun normelor juridice cu caracter general de aplicabilitate. În legătură cu principiul egalității, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat, în mod constant, că pot fi instituite prin lege tratamente juridice diferite, justificate obiectiv și rațional, pentru situații diferite. Tratatul diferit se justifică prin statutul juridic diferit al membrilor clerului.

Urmează să fie respinsă și critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, deoarece instanțele de judecată nu sunt competente să judece abaterile disciplinare de la disciplina internă a cultelor religioase și, în consecință, personalul religios nu are dreptul de acces la justiție, în materie disciplinară.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (1)—(3) ale art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, excepție ridicată de Bagis Sanghirai în Dosarul nr. 4.172/118/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 644

din 10 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 67 alin. (5) din Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere”, excepție ridicată de Alexandru Dumitrescu în Dosarul nr. 3.400/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care susține că dispozițiile legale criticate, potrivit cărora același autovehicul nu poate fi autorizat în aceeași perioadă atât pentru prestarea activității de transport în regim de taxi sau de închiriere, cât și pentru cea de instructaj auto îngrădesc dreptul la muncă și libertatea economică, prevăzute de art. 41 alin. (1) și, respectiv, de art. 45 din Constituție. Consideră că restrângerea impusă de legiuitor nu se justifică nici din punct de vedere tehnic și nici economic, astfel cum susțin, în punctele lor de vedere, Guvernul și Avocatul Poporului, și depune la dosarul cauzei mijloace materiale de probă, constând în două DVD-uri, prin care dovedește că, din punct de vedere tehnic, este posibilă și chiar facilă utilizarea aceluiași vehicul pentru desfășurarea în mod alternativ a celor două activități, între care nu există un „conflict de interese”.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât din motivarea scrisă a autorului rezultă că acesta dorește, în realitate, interpretarea unor noțiuni cuprinse în actul normativ criticat, ceea ce nu se poate converti într-o veritabilă critică de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.400/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 67 alin. (5) din Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere”.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Dumitrescu într-o acțiune de contencios administrativ prin care acesta solicită părților Ministerul Transporturilor și Registrul Auto Român să îi

recunoască dreptul de efectuare simultană a inspecției tehnice periodice pentru autoturismul proprietate personală care este folosit pentru transport taxi și instructaj auto, iar instanța de judecată să impună părților să respecte această obligație.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că interdicția cuprinsă la art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003, ca același autovehicul să desfășoare, alternativ sau separat una de alta, activitatea de taximetrie și de instructaj auto, în aceeași perioadă corespunzătoare inspecției tehnice periodice, îngrădește exercitarea dreptului la muncă și accesul liber al persoanei la o activitate economică, având în vedere că este vorba despre același autoturism și posibilitatea reală a obținerii inspecției tehnice periodice la aceeași unitate autorizată, pentru cele două activități. Susține că numai printr-o „metodă aberantă și absurdă, dar perfect reală și legală”, aceea de a efectua zilnic, dar la ore diferite, atât inspecția tehnică pentru desfășurarea activității de instructaj auto, cât și cea specifică prestării activității de taximetrie este „constituțional posibil” să desfășoare alternativ și simultan cele două activități economice, respectiv instructaj auto și taximetrie.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile „art. 67 alin. (5) din Legea nr. 265/2007” nu exclud și nu limitează dreptul la muncă, ci doar fixează condiții, restrângeri ale exercitării acestui drept, justificate de măsuri de ordin tehnic și economic.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Accesul liber al persoanei la o activitate economică este garantat de art. 45 din Constituție în condițiile legii, ceea ce înseamnă că agenții economici trebuie să se integreze cadrului constituțional, iar activitatea acestora să se desfășoare în acord cu interesul general. Or, în cauza de față, interdicția de a desfășura cele două activități economice — instructaj auto și taximetrie — în aceeași perioadă de timp cu același autovehicul are la bază rațiuni de ordin tehnic și economic. Cât privește critica referitoare la încălcarea art. 41 alin. (1) din Constituție, privind dreptul la muncă, nici aceasta nu este întemeiată, având în vedere că autorul excepției își poate alege în mod liber profesia și chiar să le cumuleze pe cea de instructor auto și pe cea de taximetrist, cu singura condiție de a respecta prevederile legale în materie.

Avocatul Poporului, prin punctul de vedere transmis Curții, apreciază că prevederile „art. 67 alin. (5) din Legea nr. 265/2007” sunt constituționale. „Dispozițiile legale prin care se stabilește că orice înscrisuri sau simboluri aplicate pe partea exterioară a taxiului, care reprezintă publicitate pentru terți, nu se pot menține sau realiza fără avizul administrației publice locale și nu vor fi admise dacă afectează înscrisurile și însemnele de pe taxi prevăzute de lege, nu îngrădesc nici dreptul la muncă,

nici libertatea de alegere a profesiei sau a locului de muncă” și nici nu vin în contradicție cu normele constituționale care garantează exercitarea liberei inițiative și accesul persoanei la o activitate economică în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003. Prevederile art. 67 din această lege au fost modificate prin art. I pct. 62 din Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007, astfel că dispozițiile de lege criticate au, în prezent, următoarea redactare:

Art. 67 alin. (5): „(5) *Același autovehicul nu poate fi autorizat în aceeași perioadă ca autovehiculul destinat transportului în regim de taxi, transportului în regim de închiriere sau ca autovehicul pentru școală.*”

Autorul excepției apreciază că textul de lege criticat îngrădește dreptul la muncă, prevăzut de art. 41 alin. (1) din Constituție și contravine libertății economice, consacrate de art. 45 din aceasta.

Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea sunt întemeiate pe o serie de deducții, interpretări și coroborări ale prevederilor legale aplicabile în materia transportului în regim de taxi și în regim de închiriere, operațiuni în urma cărora autorul excepției ajunge la concluzia neconstituționalității prevederilor art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere. Astfel, se au în vedere prevederile art. 34 din lege,

potrivit cărora, „*În cazul în care taxiul este folosit de transportatorul autorizat sau de taximetrist în alte scopuri decât transportul în regim de taxi, se instituie poziția de operare «Privat», caz în care autovehiculul poate circula numai cu aparatul de taxat în poziția «Liber» și lampa taxi scoasă de pe cupolă*”, și conchide că acest text permite, în anumite condiții, folosirea taxiului și în alte scopuri, libertate negată însă de prevederile art. 67 alin. (5) din aceeași lege. Mai mult, autorul excepției, în lipsa unei prevederi legale exprese, interpretează noțiunea de „perioadă” cuprinsă în textul de lege criticat, înțelegând prin aceasta „perioada de timp corespunzătoare Inspecției Tehnice Periodice”.

Or, Curtea nu are competențe nici în ceea ce privește interpretarea diferitelor noțiuni cuprinse în textele de lege examinate, nici referitoare la aplicarea acestora și nici în legătură cu preținse necorelări sau chiar contradicții între diverse norme juridice. Așa fiind, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate are caracter inadmisibil.

În ceea ce privește susținerile potrivit cărora prevederile art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003 încalcă normele constituționale ale art. 41 alin. (1) și ale art. 45, referitoare la dreptul la muncă, respectiv libertatea economică, Curtea constată că acestea nu sunt întemeiate.

Textul de lege criticat nu îngrădește exercitarea dreptului la muncă și nici nu împiedică libertatea în alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă și nici nu interzice accesul liber al persoanei la o activitate economică sau libera inițiativă, ci stabilește condițiile legale în care activitatea de taximetrie, respectiv cea de instructaj auto se poate desfășura. Dreptul la muncă și libertatea economică sunt drepturi garantate constituțional, însă exercitarea lor în concret, cunoscând în practică o mare varietate de forme, este supusă unor condiții specifice fiecărei activități în parte. Incompatibilitățile sunt specifice, de altfel, dreptului muncii, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea art. 41 alin. (1) sau al art. 45 din Constituție, invocate de autorul excepției. În speță, cele două activități, de transport în regim de taxi și cea de instructaj auto, deși înrudite, se deosebesc prin regimul juridic aplicabil diferit, condițiile de autorizare și normele tehnice pe care trebuie să le îndeplinească fiecare vehicul destinat uneia sau alteia dintre aceste activități, toate aceste cerințe specifice fiind justificate de imperativul desfășurării celor două servicii în condiții optime și al asigurării siguranței pe drumurile publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 alin. (5) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Alexandru Dumitrescu în Dosarul nr. 3.400/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 646

din 10 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 130
din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 156 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001”, excepție ridicată de Dumitru Bocai, orașul Ovidiu, prin Primar, și Consiliul Local al Orașului Ovidiu, județul Constanța, în Dosarul nr. 426/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, răspunde partea Dumitru Georget Albină, prin avocat Dumitra Deliu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului convențional al părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 426/118/2007, **Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 156 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, introdus prin pct. 109 din Legea nr. 286/2006, devenit art. 130”.**

Excepția a fost ridicată de Bocai Dumitru, orașul Ovidiu, prin primar, și Consiliul Local al Orașului Ovidiu, județul Constanța, într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată că Legea nr. 286/2006 pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, odată cu introducerea, prin art. 1 pct. 109, a prevederilor art. 156 din lege (devenit, ulterior republicării, actualul art. 130), care se aplică după alegerile autorităților administrației publice locale din anul 2008, a dispus și abrogarea art. 78 din Legea nr. 215/2001, care conținea aceeași soluție legislativă, regăsită în prezent la art. 130. Prin urmare, legiuitorul a dat naștere, pentru o perioadă de 2 ani, unui vid legislativ în ceea ce privește posibilitatea schimbării din funcție a viceprimarului, ceea ce contravine principiilor statului de drept, creează o stare de discriminare în rândul aleșilor locali și restrânge în mod nejustificat dreptul consilierilor și al primarului de a cere schimbarea din funcție a viceprimarului.

Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, deoarece amânarea aplicării unei norme juridice reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului și nu poate avea în nicio situație ca efect vătămarea dreptului material.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate, care stabilesc un termen de aplicare a unei norme juridice, constituie o opțiune legitimă a legiuitorului, fără a avea ca efect încălcarea principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, sau restrângerea exercițiului unor drepturi ori al unor libertăți fundamentale, astfel cum reglementează art. 53 din Legea fundamentală. Dimpotrivă, textul de lege examinat constituie o garanție a asigurării unui climat de ordine, prevenirea eventualelor abuzuri sau disfuncționalități în activitățile administrației publice locale până la alegerile din anul 2008. În plus, Guvernul apreciază că în cauză nu se pune problema neconstituționalității dispozițiilor legale criticate, ci este vorba de stricta interpretare și aplicare a legii, în raport cu situația de fapt ce urmează a fi reținută de către instanța de judecată.

Avocatul Poporului, prin punctul de vedere transmis Curții, apreciază că prevederile art. 130 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 sunt constituționale, întrucât textul legal criticat, referindu-se la stabilirea unui termen de aplicare a unei norme de drept, reprezintă opțiunea legiuitorului și se aplică tuturor celor aflați în situația descrisă de ipoteza normei juridice. În plus, apreciază că prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 53 din Legea fundamentală, invocate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile „art. 156 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, introdus prin art. 1 pct. 109 din Legea nr. 286/2006, devenit art. 130”. Prin urmare, obiectul excepției îl constituie, în realitate, prevederile art. 130 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, care au următoarea redactare: „*Prevederile art. 57 alin. (4) și ale art. 101 alin. (3) privind eliberarea din funcție a viceprimarilor, a președinților și vicepreședinților consiliilor județene se aplică după alegerile autorităților administrației publice locale din anul 2008*”.

Dispozițiile art. 57 alin. (4) și ale art. 101 alin. (3) din Legea nr. 215/2001, la care textul criticat face trimitere, au următoarea redactare:

— Art. 57 alin. (4): „(4) Schimbarea din funcție a viceprimarului se poate face de consiliul local, prin hotărâre adoptată cu votul majorității consilierilor în funcție, la propunerea primarului sau a unei treimi din numărul consilierilor locali în funcție.”

Art. 101 alin. (3), astfel cum a fost modificat prin art. 78 pct. 6 din titlul III al Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 13 martie 2008: „(3) *Eliberarea din funcție a vicepreședinților consiliului județean se face cu votul secret al majorității consilierilor în funcție, la propunerea a cel puțin unei treimi din numărul acestora. Eliberarea din funcție a vicepreședinților consiliului județean nu se poate face în ultimele 6 luni ale mandatului consiliului județean.*”

Autorul excepției apreciază că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) care consacră valorile supreme ale statului român ca stat de drept, ale art. 16 privind principiul egalității în drepturi și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Curtea observă că atât dispozițiile art. 57 alin. (4) și ale art. 101 alin. (3), cât și cele ale art. 130 — în actuala redactare — din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, au fost inițial introduse prin art. I pct. 54, 92 și, respectiv, pct. 109 din Legea nr. 286/2006 pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, regăsindu-se, în acel moment, sub forma art. 61 alin. (4), art. 113 alin. (3) și, respectiv, art. 156 din Legea nr. 215/2001. Ulterior, textele de lege au fost renumerotate, iar Legea nr. 215/2001 a fost republicată, în baza art. III din Legea nr. 286/2006, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, textele regăsindu-se la art. 57 alin. (4), art. 101 alin. (3) și art. 130. Totodată, prin Legea nr. 35/2008, art. 101 alin. (3) a fost modificat. Prin urmare, prevederile legale referitoare la modalitățile de eliberare din funcție a viceprimarilor și a vicepreședinților consiliilor județene au intrat în vigoare, potrivit art. 78 din Constituție, la 3 zile de la data publicării Legii nr. 286/2006 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 18 iulie 2006, respectiv a Legii nr. 35/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 13 martie 2008.

În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 130, legea a prevăzut că aceasta se face după alegerea autorităților administrației publice locale din anul 2008.

Legiuitorul poate stabili ca aplicarea unui act normativ sau a unor norme din acesta să aibă loc la o altă dată — prevăzută în textul său — decât data intrării sale în vigoare, din considerente ce țin de corelarea cu alte acte normative, de realizarea unor

măsuri prevăzute în cuprinsul său, de evitarea unei posibile interpretări de aplicare retroactivă a legii, de aplicarea limitată în timp etc.

Curtea constată că amânarea aplicării unor prevederi de lege referitoare la modalitățile de schimbare din funcție a unor aleși locali, în timpul exercitării mandatului, nu este contrară normelor constituționale referitoare la neretroactivitatea legii și la egalitatea în drepturi, invocate de autorii excepției. Prin Decizia nr. 61 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2007, Curtea s-a pronunțat cu privire la problematica modificărilor legislative intervenite pe parcursul unui mandat electoral, care sunt incidente și în prezenta cauză: „Nu se poate pretinde unui subiect de drept să răspundă pentru o conduită anterioară intrării în vigoare a unei legi care reglementează sau modifică, pentru viitor, această conduită. Subiectul de drept nu putea să prevadă conținutul noilor reglementări în domeniu adoptate de legiuitor, iar comportamentul său este unul normal dacă se desfășoară în cadrul ordinii de drept atunci în vigoare. În condițiile în care legea își propune să modifice statutul dobândit la data începerii mandatului, prin instituirea unui caz nou de încetare a acestuia, legea devine retroactivă.”

Prevederile art. 78 din Legea nr. 215/2001 au fost abrogate, potrivit art. I pct. 68 din Legea nr. 286/2006, conținutul reglementării fiind preluat, într-o formă modificată, în art. 57 alin. (4) din prima lege, care, potrivit art. 130 din Legea nr. 215/2001, urmează să se aplice după alegerile autorităților administrației locale din anul 2008. A fost opțiunea legiuitorului de a recurge la această soluție legislativă pentru a evita eventualele abuzuri sau disfuncționalități și de a asigura climatul necesar de ordine în activitatea autorităților administrației publice locale până la alegerile din iunie 2008.

Curtea reține, totodată, că problema reală în cauză nu este cea privind neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, ci în discuție se pune problema strictei interpretări și aplicări a legii, în raport de situația de fapt ce se va reține, misiune ce revine în exclusivitate instanței de judecată.

Așa fiind, Curtea constată că prevederile art. 130 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, care stabilesc un termen de aplicare a dispozițiilor art. 57 alin. (4) și art. 101 alin. (3) din aceeași lege, referitoare la eliberarea din funcție a viceprimarilor și a vicepreședinților consiliilor județene, respectiv după alegerile autorităților administrației publice locale din anul 2008, nu conțin norme juridice de natură să înfrângă principiile statului de drept, cuprinse la art. 1 alin. (3) din Constituție, principiul egalității în drepturi, garantat de art. 16 din aceasta, și nici nu operează o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în afara exigențelor impuse de art. 53 din Legea fundamentală, astfel cum susțin autorii excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 130 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, excepție ridicată de Dumitru Bocai, orașul Ovidiu, prin primar, și Consiliul Local al Orașului Ovidiu, județul Constanța, în Dosarul nr. 426/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitiv și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 649

din 10 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal, excepție ridicată de Nicolae Cristea în Dosarul nr. 4.619/108/2005 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.619/108/2005, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Nicolae Cristea într-o cauză penală privind săvârșirea infracțiunii de delapidare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul legal criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1), deoarece apare cel puțin bizar ca un proprietar, care este și asociatul unic al societății, să fie pedepsit pentru că a folosit, în varianta incriminată, bunurile societății. Prin urmare, subiectul activ al infracțiunii, deși are calitatea de proprietar, nu poate uza de atributul folosinței, specific oricărui tip de proprietate.

Tribunalul Arad — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal, excepție ridicată de Nicolae Cristea în Dosarul nr. 4.619/108/2005 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece infracțiunea de delapidare face parte din categoria de infracțiuni contra patrimoniului, iar incriminarea faptelor ce intră în conținutul constitutiv al acesteia reprezintă unul dintre mijloacele de apărare și deci de garantare a proprietății. Mai mult, dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu regula constituțională potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate privată sunt stabilite de lege, incriminarea delapidării constituind unul dintre mijloacele de protecție juridică a proprietății.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215¹ din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Înșușirea, folosirea sau traficarea, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 15 ani.*

În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 215¹ din Codul penal au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 707 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 5 decembrie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal pentru considerentele arătate, care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 651

din 10 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 1 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 1 și ale art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Varga în Dosarul nr. 565/266/2007 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Ianoș Baltă, apărătorul ales. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții Ianoș Baltă. Acesta solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 565/266/2007, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 1 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ioan Varga.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate, privind comunicarea hotărârii și, respectiv, termenul de declarare a apelului, încalcă dreptul la apărare și egalitatea în drepturi a cetățenilor. Se arată că „art. 363 alin. 1 din Codul de procedură penală, raportat la alin. 3 al aceluiași articol, creează o gravă inechitate între persoanele care au fost prezente la procesul penal și nu s-au sustras în niciun fel cercetării judecătorești și persoanele care din diferite motive nu s-au prezentat la chemările instanței de judecată”. Autorul excepției arată că, în cauză, „a fost prezent la dezbateri, la data la care a rămas în pronunțare cauza, iar soluția a primit-o la arhivă din condica penală fără să fie efectiv prezent la pronunțarea soluției”, deoarece „instanța de judecată nu a respectat dispozițiile art. 310 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea se pronunță în ședință publică de către președintele completului de judecată asistat de greșier”. Autorul excepției mai arată că prevederea legală „a fost prezent la pronunțare” înseamnă „prezența efectivă și la citirea soluției date în cauza penală, care ar presupune citirea în întregime a conținutului minutei”. Se apreciază că „rațiunea pentru care nu a declarat apel în termenul de 10 zile de la pronunțare, împotriva sentinței penale, a fost aceea că nu a cunoscut și celelalte prevederi ale dispozitivului”.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției. Se conchide în sensul că aceste dispoziții legale sunt norme procedurale, a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, și dau expresie preocupării acestuia de a asigura realizarea dreptului la apărare, inclusiv în ceea ce privește posibilitatea promovării căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 360 alin. 1 și ale art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 360 alin. 1: „*Copii de pe dispozitivul hotărârii se comunică părților care au lipsit atât la judecată, cât și la pronunțare.*”;

— Art. 363 alin. 3: „*Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțare, termenul curge de la pronunțare. Pentru părțile care au lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, precum și pentru inculpatul deținut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunțare, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.*”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și în art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 114 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 21 aprilie 2005, și Decizia nr. 636 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.137 din 15 decembrie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 1 și ale art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, pentru considerentele arătate, care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 1 și ale art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Varga în Dosarul nr. 565/266/2007 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 654

din 10 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Autoritatea Națională a Vămirilor, prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, în Dosarul nr. 16/59/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 789D/2008, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială „Cafino” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.039/46/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 789D/2008 la Dosarul nr. 357D/2008, care este primul înregistrat.

Având cuvântul pe fond, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, apreciind că prevederile legale criticate nu încalcă niciunul din textele constituționale invocate în susținerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 21 februarie 2008 și 7 martie 2008, pronunțate în dosarele nr. 16/59/2008 și nr. 1.039/46/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială, precum și Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006**, excepție ridicată de Autoritatea Națională a Vămirilor, prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, și de Societatea Comercială „Cafino” — S.R.L. în cauze ce au ca obiect judecarea contestațiilor în anulare împotriva unor încheieri de suspendare a recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 este neconstituțional în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2), art. 21, 24, 53, 124 și 127 din Constituție, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, deoarece impun persoanei aflate în litigiu să se informeze prin Buletinul procedurilor de insolvență în vederea citării în fața instanței de recurs.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că procedura de citare a părților, prevăzută de textul de lege criticat, se realizează după un prim grad de jurisdicție finalizat în fața judecătorului-sindic.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece se prezumă că părțile au luat cunoștință, în fața judecătorului-sindic, despre procedura în care sunt implicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 8: „[...] (3) *Recursul va fi judecat de completuri specializate, în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență. În vederea soluționării recursului, se trimite la curtea de apel, în copie certificată de greșierul-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic. În cazul în care instanța de recurs consideră necesare și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate să le depună în copie certificată; [...]*”.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele texte din Constituție: art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 127 referitor la caracterul public al dezbaterilor. Sunt invocate totodată, în susținerea excepției, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 prevede procedura de judecare a recursului declarat împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic în temeiul art. 11 din lege, în cadrul căreia citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență. Modalitatea în care dispozițiile legale au fost redactate nu încalcă niciunul din textele constituționale invocate în susținerea excepției. Buletinul procedurilor de insolvență

reprezintă publicația editată de Oficiul Național al Registrului Comerțului, care are drept scop publicarea citațiilor, convocărilor, notificărilor și comunicărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești și administratorul judiciar/lichidator după deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege. Procedura insolvenței, prin caracterul său special și scopul urmărit, presupune soluționarea cu celeritate a cauzelor de această natură. În acest cadru, citarea părților prin Buletinul procedurilor de insolvență, procedură care se face după un prim grad de jurisdicție, este rațională, de natură să ajungă la cunoștința celor interesați; părțile se citează conform Codului de procedură civilă în fața instanței de fond, astfel încât la instanța de recurs nu se mai poate susține necunoașterea procedurii insolvenței de către partea în prealabil citată și informată de existența litigiului.

În consecință, prevederea din art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 că citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență nu este discriminatorie pentru niciuna dintre părți și nu îngrădește, sub nicio formă, accesul liber la justiție. De asemenea, în tot cursul judecării recursului, părțile își pot exercita dreptul la apărare, inclusiv dreptul de a fi asistate de un avocat.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu există nicio contrarietate între dispozițiile legale criticate și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 127 din Constituție și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate în susținerea excepției, Curtea constată că acestea nu au legătură cu prezenta cauză, deoarece prevederile legale criticate nu fac referire la caracterul public al dezbaterilor ori la dreptul de proprietate al părților.

Prin Decizia nr. 1.055 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 7 decembrie 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2006, statuând că procedura insolvenței, prin caracterul său special și scopul urmărit, presupune soluționarea cu celeritate a cauzelor de această natură, motiv pentru care nu trebuie întreruptă în mod nejustificat. De asemenea, s-a mai reținut că, în temeiul art. 11 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic pronunță hotărâri în 14 probleme distincte și în etape diferite ale procedurii, fapt care necesită finalizarea procedurii într-un termen rezonabil și util.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Autoritatea Națională a Vămilor, prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, și de Societatea Comercială „Cafino” — S.R.L. în dosarele nr. 16/59/2008 și nr. 1.039/46/2007 ale Curții de Apel Timișoara — Secția comercială, respectiv, Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitiv și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE

— Prețuri pentru anul 2008 —

Denumirea publicației	Suport fizic			Suport electronic	
	Abonament anual (lei)	Abonament trimestrial (lei)	Abonament lunar (lei)	Abonament anual (lei)	Abonament lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150	960	90
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—		
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—	420	40
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—	720	65
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—	240	25
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—	1.080	100
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—	900	85
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—	240	25
• Colecția Legislația României	450	112	—	—	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—	—	—
• Breviar legislativ	70	17	—	40	—
• Repertoriul actelor normative apărute în Partea I	120	—	—	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns, disponibile prin comandă.

Prețurile includ TVA 9%.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 282384